

„Az Úr közel!”

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2021. július-augusztus

A MEÖT közelgő eseményei:

A MEÖT legfrissebb éves programja mindig letölthető:
<http://meot.hu/dokumentumok/2021aktualis/2021-program.pdf>.

Augusztus 4. szerda 10.00: Számvizsgálóbizottság ülése

Augusztus 19. csüt. 18.00: Államalapítás előestéjén ünnepi istentisztelet. Igét hirdet: Balog Zoltán.
(Budai Református Gyülekezet temploma, Szilágyi Dezső tér 3.)

Pótvizsga szeretetből

A Mester nagy iskolájában
Ma szeretetből pótvizsgáztam
Tanítóm előtt remegve álltam.

Az első vizsgán én elbuktam,
A tételt bár kívülről tudtam,
De gyakorlatilag azt előadni nem tudtam.

Szerettem én ki engem szeret,
Minden jó embert, akit csak lehet,
De az ellenségemet?!

Aki rágalmaz, kinevet?
Ad mindenféle csúf nevet,
Gyaláz és megaláz engemet?

Ilyet nem tudok szeretni: – Nem!
És ezt húztam ki, ez volt a tétel.
Hogy ellenségemet is szeressem.

Szereted? – Kérdezte tanárom,
Az én Mesterem és Megváltóm.
Nem tudom! – Hiába próbálom.

Szelíden mondta, de erőlesen:
Pótvizsgára méssz! És ha mégsem
Tanulod meg, megbuksz egészen.

A szeretet nehéz tétel.
A legtöbbben ebben buknak el,
Mert aki bánt, azt is szeretnünk kell.

De Mesterem tovább tanított,
Különóra hívott,
Szeretetével sokat kivívott.

Mutatta kezén, lábán a sebet,
Hogy mennyit tehet a szeretet,
Eltűrni a kereszt-szegeket.

Eltűrni a gúnyt, gyalázatot,
Töviskoronát, nehéz bánatot.
A dárdszúrást, mit értem kapott.

Megrendültem egész szívemben.
Hát a szeretet ilyen végtelen?
Tanítóimtól tanulni kezdtem.

Megnyerheted vele úgy lehet,
Hogy ő is megtér, hogy ő is szeret,
Ha látja a te szeretetedet.

Így tanított, szívem felrázta.
Látta, hogy hajlok a tanításra.
Szeretetedet szívembe zárta.

És most pótvizsgáztam belőle,
Ott volt ellenségem is,
Gúnyos megjegyzést kaptam tőle.

De én szeretettel feleltem,
S e szeretettel őt megnyertem,
És a pótvizsgán általmentem.

Tovább tanulok, tovább megyek.
Vannak szeretet egyetemek,
Magasak, mégsem elérhetetlenek.

Mert más tudományt, sokat tanulhatok,
Megesodálhatnak, úgy vizsgálhatok,
De ha szeretet nincs bennem
Semmi vagyok!

Hírlevelünkbe a július havi áhítatot

Pravetz Anikó

református segédlelkész

írta

*„Csak Istennél csendesül el lelkem,
tőle kapok segítséget.
Csak ő az én kösziklám és szabadítóm,
erős váram, nem ingadozom sokáig.
Meddig támadtok egyetlen emberre,
miért akarjátok mindnyájan megölni?
Olyan, mint a düledező fal és a bedőlt kerítés!
Csak azon tanácskoznak,
hogyan taszítsák le a magasból.
Hazugságban telik kedvük, szájukkal áldanak,
szívükben átkoznak.
Csak Istennél csendesül el lelkem,
tőle kapok reménységet.
Csak ő az én kösziklám és szabadítóm,
erős váram, nem ingadozom.
Istennél van segítségem és dicsőségem,
erős sziklám és oltalmam az Isten.” (Zsolt 62,2-8.)*

Kedves Testvéreim!

Az utóbbi időben megfigyeltem, hogy mennyire meghatározza életünket, a mindennapjainkat a zaj. Tulajdonképpen szinte folyamatosan valamilyen hangzavar vesz körül bennünket, legyen az utcán közlekedő jármű, valamilyen gép vagy éppen a telefonunk csengése. Szinte nincs olyan idő, amelyet valódi csendben töltenénk el. A hangoknak szinte egész tömege zúdul ránk nap mint nap. Lassan már értelmezni is nehéz lesz, hogy mit is jelent a „csend”, a „valódi csend” fogalma.

De egyáltalán szeretnénk-e tudni, hogy mit jelent ez a fogalom? Vajon a ma emberének van-e szüksége, van-e igénye arra, hogy csendben legyen? El tudjuk-e viselni a hangzavar nélküliséget? A felolvasott zsoltár a csendességről beszél és bizonyoságot tesz arról a nyugalomról, amelyben a szív békeségre talál, és amely sehol máshol nem található meg, csak egyedül Istennél:

*„Csak Istennél csendesül el lelkem, / tőle kapok segítséget.
Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, / nem ingadozom sokáig.”*

A zsoltár szerzője nem más, mint Dávid, aki megélte, hogy milyen üdözöttnek lenni, milyen úgy élni, hogy élete során folyamatosan ellene támadnak, folyamatosan próbálják őt ellehetetleníteni életében és uralkodói szolgálatában.

*„Meddig támadtok egyetlen emberre, / miért akarjátok mindnyájan megölni?
Olyan, mint a düledező fal és a bedőlt kerítés! / Csak azon tanácskoznak,
hogyan taszítsák le a magasból. / Hazugságban telik kedvük,
szájukkal áldanak, szívükben átkoznak.”*

Van ebben a néhány szóban egy nagyon szemléletes kép, amelybe talán mindannyian bele tudunk helyezkedni. Ez a kép nem más, mint a „düledező fal” és „bedőlt kerítés”. Ez bizony élesen szemben áll a zsoltár elején álló „erős köszikla” és „erős vár” képével.

„Düledező fal” és „bedőlt kerítés”. Talán mindkettőt láttunk már. Egyik sem örömteli látvány, sőt, egészen elszomorító tud lenni, amikor ilyenekkel találkozunk az ember. Sok minden állhat a háttérben: lustaság, érdektelenség, a figyelem hiánya. Sokszor nem is kellene nagy dolgok ahhoz, hogy látszólag biztosan álló építmények egy pillanat alatt inogjanak meg, vagy éppen dőljenek össze.

Sok ember az élete felől is így gondolkodik, a saját életét is így látja: erősnek, szilárdnak és rendíthetetlennek véli. Aztán jön egy apróbb fuvallat, és máris romokban áll az egész, darabokra hullik az emberi, külső világunk összeomlik. Vagy ugyanez megtörténhet a bensőnkben, a szívben és a lélekben is: egy apró, kicsi rés hitünk, szívünk és lelkünk falán, és máris gyorsan továbbgyengíthető, tovább-bontható, vagy akár teljesen romba is dönthető. Gyorsan lerombolható mindaz, amit korábban felépítettünk. Sőt, mint tudjuk, rombolni sokkal könnyebb, mint építeni!

Dávidot, a zsoltár íróját egészen magas helyről akarták letaszítani. Tudta, hiszen érezte, hogy düledzik a fal, hogy próbálják romba dönteni a kerítést. Kezdett teljesen összeomlani. Dávid látja az ellenséget, érzi a rombolást, de mégis tudja, hogy Isten ebben a helyzetben is ott áll, mint erős vár, erős szikla, amely megtartja, amely észreveszi nyomorult helyzetét. Emberileg nézve nincs sehol menedéke, de Isten adja erejét, csendességét és nyugalmát. Látja, tapasztalja, hogy külső, emberi világa összeomlik, de odafordítja tekintetét Istenre, aki a gyengeségek közepette is erős várként áll életében. Instabillá vált a földi talaj a lába alatt, de Isten továbbra is ott áll stabilan, rendíthetetlenül, mint erős kőszikla. Az emberek mind összeesküdtek ellene, ártani akarnak neki, de Isten mellette áll ebben az élethelyzetben is. Körülzárták, szorongatják őt, fenyegetik, támadják, de Isten szabadítása ott van, jelen van az életében.

Olyan zsoltár ez, kedves Testvéreim, amely nem kevesebbet hirdet számunkra, mint azt, hogy *összedőlhet életünk fala, beomolhat az oly szépen felépített kerítés, minden összedőlhet körülöttünk, egy dolog mégis biztos: **Isten nem hagy el bennünket még ekkor sem!*** Ahhoz, hogy így tudjuk megélni életünket, ezzel a szilárd meggyőződéssel, szükségünk van a csendre, arra az időre, amely által kapcsolódhatunk az Úrhoz. A csend által épül ki a lélekben az a bizalom, amely mindig, minden időben kész töredelmesen várni az Úrra, aki meg tud szabadítani bennünket minden helyzetünkből. Mert a veszedelem és életünk nehéz helyzetei nem tartanak örökké. Olyan szépen írja ezt le Dávid ebben a zsoltárban! Így fogalmaz:

„Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, / erős váram, nem ingadozom sokáig.”

Olvasd csak még egyszer: **„nem ingadozom sokáig”.**

Az ember életében mindig ott vannak a küzdelmes helyzetek, a nehéz vagy időnként fájdalmas pillanatok. Mindenki megéli életének adott pillanatában, hogy milyen is az, amikor megindul lába alatt a talaj, vagy nem talál biztonságos menedéket. Sehol nem olvassuk és Isten sehol nem

biztat bennünket azzal, hogy soha nem fogunk meginogni ... mert bizony meg fogunk. De minden élet-helyzetben bizalommal és reménységgel tekinthetünk fel életünk Urára, aki minden időben megérkezik azért, hogy segítsen.

*„Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, / erős váram, nem ingadozom.
Istennél van segítségem és dicsőségem, / erős sziklám és oltalmam az Isten.”*

Ha úgy tűnik, hogy körülöttünk nincs biztonság és stabilitás, Istennél ott van a szilárdság és megtartás. Ha úgy tűnik, hogy nincs erőnk továbbmenni, akkor Istennél új erőt nyerhetünk. Ha úgy tűnik, hogy egyedül maradtunk, Istennél ott vár az oltalom.

Szükség van életünkben újra és újra csendességre, és szükség van arra, hogy a csendben, a belső csendben találkozzunk Istennel, mert mindaz, amire életünkben szükségünk van, csak Őnála található meg.

*„Csak Istennél csendesül el lelkem, / tőle kapok segítséget.
Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, / erős váram, nem ingadozom sokáig.”*

Kedves Testvéreim!

Talán az egyik legjobb kép emberi mivoltunkra, életünkre a zsolttáros által használt „düledező fal” és „bedőlt kerítés”. Megmutatja, hogy az oly sokszor biztosnak vélt alapok milyen gyorsan meginoghatnak. S tudjuk, megéljük, ehhez a megingáshoz elég egy egészen apró dolog is.

A zsolttáros tanít bennünket, hogy a rendszeres csendesség által, a rendszeres Istennel töltött idő által nyerhetünk erőt és támaszt még ezekben a helyzetekben is! Bátran keressük Őt, életünk erős várát, erős köszikláját, oltalmunkat, a mi mennyei Édesatyánkat, és bízunk benne mindig, minden időben, mert

*„Csak Istennél csendesül el lelkünk, / tőle kapunk segítséget.
Csak ő a mi kösziklánk és szabadítónk, / erős várunk, nem ingadozunk sokáig.”*

Hírlevelünkbe a augusztus havi áhítatokat

Szeverényi János

evangélikus missziói lelkész,

a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) elnöke

írta

1

„Ha pedig a bűnös megtér, és nem követi el többé a bűneit, hanem törvény és igazság szerint él, akkor megmenti az életét.” (Ez 18,27.) — „Pál írja: igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.” (1Tim 1,15.)

Bármit is olvasunk a *Bibliában*, csak Jézuson keresztül értelmezhetjük azt. Ha az *Ószövetség* vagy az *Újszövetség* törvényről szóló részeinél ezt elfelejtjük, akkor nem keresztyénként gondolkodunk. Az egész *Ószövetség* Jézusra mutat, őerte kiált, benne teljesedik ki. Káros kegyesség az, ha még a kegyelem üzenetét, az evangéliumot is törvényként értelmezzük.

Két út van: Az egyik embercentrikus, izzadságszagú, törvényeskedő erőlködés, ami akár a lelki skizofréniáig, lelki halálig is elvihet. Az ilyen kegyesség, gyülekezet rosszabb a ravatalozónál. A halottas háztól egy óra után meg lehet szabadulni, de a törvényeskedés, a farizeusság lelkületét némelyek egy életen át képviselik, és fertőznek, rombolnak vele. *„A betű megöl, a Lélek pedig megelevenít”!* (2Kor 3,6.)

A másik út a Krisztus- és kegyelemközpontú hit és élet. Ennek is része a törvény, de az életet, a reményt a kegyelem adja. Bukás után megerősít, lábra állít. Nem tervezzük az elesést, nem akarunk kiegyezni a bűnnel, de nincsenek illúzióink magunk felől. Aki mást mond, hazudik, Pálnál is jobbnak gondolja magát.

A Lélek világossága, tüze, szeretete és vigasztalása nélkül nincs helyes bűnismeret, törvénytudás; képtelenség megtérni, újjászületni, és az új életben megmaradni. Ő munkálja bennünk az akarást is.

2

„Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.” (Zsolt 23,3.) — „Jézus mondja: Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem...” (Jn 10,14.)

A te nevedért történt mindez, Jézusom. A te nevedért, amely erő és hatalom, üdítő szellő és gyógyító balzsam. A te nevedért igaz ösvényen, úton járhatok. Te vagy ez az út! Ha benned vagyok, nem tévedhetek el.

Add, Uram, hogy ezt az utat, ezt az igaz ösvényt mások is megismerhessék. Annyi céltalan, eltévedt ember van. Sokan már minden reményüket elveszítették. Adj nagyobb felelősséget azoknak, akik megismerték már ezt az utat, hogy környezetükben másokat is visszavezessenek hozzád.

Mert tudod, Uram, milyen nehéz az, amikor egy családban mindenki más úton jár. Hogy érthetnék meg egymást igazán?! De ha mindenki a te utadon járna, feléd igyekezne, az megadhatná a napi problémák ellenére is az egységet.

A te utadon járni sokszor nehéz, de csak így érdemes élni. De nemcsak nehéz ez, hanem megadod a felüdülés, a vidámság alkalmát is. Te nem kesergő keresztyéneket akarsz belőlünk formálni, hanem olyanokat, akik tudnak felszabadultan örülni, és ismerik a vidámságot. Jó a benned való öröm, nem is kell más! A legigazibb, a legnagyobb öröm a bűnbocsánat, a szabadulás öröme. Ezt add meg nekem és minden embernek! Köszönöm, hogy lelkemet megvidámítottad, és igaz ösvényen vezetsz a te nevedért. Ámen.

3

„[Az Úr, a mi Istenünk] fordítsa oda magához szívünket, hogy mindenben az ő útjain járjunk...” (1Kir 8,58.) — „Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljetez is őbenne. Gyökerezettek meg

*és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bő-
ségesebb.” (Kol 2,6-7.)*

Mi lehet a pipacs titka? Végtelenül törékeny, sérülékeny, lágy. Néhány nap a létezése. Nincs ember, aki ne gyönyörködjön mélyzöld, vékony szárában, levelében és főleg transzcendens érzéseket keltő, tűzpirosan égő virágában.

Nem haszonnövény, csupán megszépíti életünket, felvidít, megmozgatja elfáradt szívünket. És tanít a Napból élni.

Az Isten, mint a Nap, adja erejét, melegét, tűzét. A mennyei D-vitamint. Fogadd magadba! Ez a kapcsolat, az ima lényege. Eljut — talán sérülékeny, fáradt, csalódott, összetört, sötét, kemény, bűnös — szívemig Isten szeretete.

Átutazók vagyunk. Néhány sóhajtásnyi idő a földi életünk. Miért ne élénk úgy, mint a pipacs?

4

„Az Úr javamra dönti el ügyemet.” (Zsolt 138,8a.) — Pál írja: „Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára.” (Fil 1,6.)

Különböző alkatúak vagyunk. Másképpen éljük meg a sikert, a kudarcot, a szégyent, a kísértést, a bukást, az újrakezdést. Arról is tudunk, hogy Isten nagyszerű tanúi, „szentjei” milyen esendőnek, méltatlannak, bűnösnek érezték sok esetben magukat. Lehet, hogy ez a szentség egyik jele?

Elég, ha Pálra gondolunk, aki a Lélek fényében így lát: *„Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn. Azt a törvényt találom tehát magamban, hogy — miközben a jót akarom tenni — csak a rosszra van lehetőségem. Mert gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével. Én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála legyen Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (Róm 7,19-25.)*

„Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn. Azt a törvényt találom tehát magamban, hogy — miközben a jót akarom tenni — csak a rosszra van lehetőségem. Mert gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével. Én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála legyen Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (Róm 7,19-25.)

Nyugodjunk meg abban a tudatban, hogy a kísértés, bukátság, gyengeség, önvád, önbi-zalomhiány még nem a vég. Isten harcol értünk, az elkezdett jót teljességre viszi.

Ezt mondja teremtőd és formálód: Tudok rólad, ismerem

felmenőidet, génjeidet, neveltetésedet, követlek fogantatásod óta. Akkor is szerettelek, amikor nem tudtál rólam, vagy tudatosan kerültél. Vártam rád. Neveden szólítottalak. Tenyerembe véstem nevedet. Enyém vagy. Megváltásod, szabadulásod, üdvösséged, örök boldogságod készen van. Ez elvehetetlen ajándék! Elvégeztetett! Senki és semmi nem szakíthat el szeretetemtől!

Beszámoló az Ökumenikus lelkeszi/munkatársi konferenciáról
Lelkigondozó és lelkigondozott vagyok
Révfülöp, Ordass Lajos Oktatási Központ, 2021. június 21-25.
Lelkigondozó és lelkigondozott vagyok

Végtelenül hálásak vagyunk Istennek, hogy ezen a héten hosszú idő után ismét átélhettük, mit jelent együtt lenni testvéri közösségben az Isten közelségében. Életre nyugtató szavait és csendjét szívtuk magunkba az első pillanattól az utolsóig. Ahogyan beléptünk az épületbe, minden azt sugallta: „pihenj, lassulj le, nyugalom, és figyelj!” Az alábbiakban szeretnék néhány morzsányit szavakba önteni és megosztani mindabból, amit a hét során kaptunk Istentől, és egymástól.

A konferencia nyitó igehirdetését DURKÓ ISTVÁN baptista lelkipásztortól, a *Magyarországi Baptista Egyház* missziói igazgatójától hallhattuk, aki Jób történetét hozta el nekünk. A különféle veszteségek, életkrízis, szenvedés, megpróbáltatás az emberi élet természetes velejárója. Senki nem ússza meg. A kérdés az, hogy hogyan éljük meg ezeket a helyzeteket, miként viszonyulunk hozzájuk. Jób példája arra sarkallt, és figyelmeztetett minket, hogy ne ragadjunk bele a veszteségeinkbe, szenvedéseinkbe, a bennünket ért igazságtalan, jogtalan bántások, vádaskodások fölötti kesergésbe, bánkódásba, szomorkodásba. Arra kaptunk bátorítást, hogy az ilyen körülmények és történések köze-

pette törekedjünk követni Jób mintáját, aki hálaáldozatként visszaadta Istennek mindazt, amit elvesztett. Hálát tudott adni veszteségeiért, mert tudta, hogy Istennél jó helyen van, és áldotta az Ő nevét. A hitpróbáink idején, amikor nem értjük, nem érezzük, nem látjuk Istent, és a helyes irányt, állhatatosan tartunk ki mindvégig abba az ígébe kapaszkodva, amire Jób is épített: *Isten irgalmas és könyörületes*. Jóbhoz hasonlóan, mi is tudjunk imádkozni azokért, és azokkal együtt, akik bennünket bántalmaztak, vagy akik valamilyen veszteséget okoztak nekünk, és tudjunk áldást mondani rájuk. Rendkívül nagy volt az est üzenetének az aktualitása, különösen az elmúlt pandémiás időszak kontextusában. Az igehirdetés végén lehetőségünk volt csendben, a szívünkben Isten elé hozni saját veszteségeinket, és visszaadni azokat Istennek.

A reggeli áhítatok során megtapasztaltuk az Istennel és egymással átélt szellemi közösség megerősítő, feltöltő, bátorító, gyógyító erejét. A *Máté 21,22* ige alapján: „*Mindazt, amit imádságotokban hittel kértek, meg fogjátok kapni*”, hittel kértünk, és imádkoztunk egymásért, családjainkért, a magyar családokért, gyülekezeteinkért, népünkért és népünk vezetőiért, hogy ezekben az időkben az isteni alapértékek mentén, szilárd bölcsességgel tudják kormányozni az országot.

A hét első igetanulmányát, *Ézsaiás, mint lelkigondozó* címmel, LŐRIK LEVENTE baptista lelkipásztor tartotta. Beszállva az ézsaiási expresszbe, végigrobogtunk azokon a lényeges történelmi, társadalmi, és vallás-erkölcsi összefüggéseken, melyek együttes látása fényében kaphatunk átfogó képet Ézsaiás prófétai elhívásáról, mely a létbizonytalanságban élő népéhez szólt. Az igetanulmány során hangsúlyt kapott az az üzenet, hogy Ézsaiás igehirdető szolgálatának lelkigondozói jellemzője az életfelelősségre ébresztésben mutatkozott meg. Az igetanulmány a jelen korral való összefüggésekre is rávilágított. A történelem ismétli önmagát, hiszen mintha napjainkban is ahhoz hasonló folyamatok mennének végbe, mint ami jellemző volt a próféta napjaira vallás-erkölcsi szempontból. Isten zárójelben van, és az Ige félrevetetik. De szívünket bátorította, és erővel járta át mindaz, amit Ézsaiás istenképe és istenismerete közvetített számunkra: Izrael Szentje a végső valóság, Ő kontrollál minden hatalmat mennyen és földön, Övé minden hatalom, egyedül ő az Úr, rajta kívül nincs más. Ő igazságosan ítél népek és nemzetek fölött, és minden bizonyossággal letöri az ember alapproblémáját, a gögöt a maga idejében. Tisztít, és az újrakezdés lehetőségét ajándékozza.

A tanulmányt követően Johann Gyula evangélikus lelkesz, mentálhigiénés szakember lényünket lelkigondozó, megnyugtató, és lecsendesítő előadását hallgathattuk meg. Témája a következő volt: *A lelki-*

pásztor, mint lelkigondozó és lelkigondozott. Isten bensőséges jelenlétét sugározták azok a mondatok, melyeket az előadó által megteremtett csendben ízlelgettünk, forgattunk a szívünkben. Néhány ezek közül: „*Én jelen vagyok számodra, bárhol is légy.*” „*Látom és értékelem mindazt a jót, amit nap, mint nap teszel.*” „*Látom makacsságodat és a változással szemben mutatott ellenállásodat, de akár az örökkévalóságig is hajlandó vagyok várni, ha neked olyan sok időre van szükséged, hogy válaszolni tudj szeretetemre.*” „*Veled vagyok függetlenül attól, hogy mit érzel.*” „*Itt vagyok, hogy szolgáljak neked, és boldogságra segítek.*” Az imagyakorlat során megélt élményünket megoszthattuk valakivel, akit választottunk a következő szempontok mentén: Melyik mondatnál éreztünk magunkban ellenállást? Melyik mondatot volt a legnehezebb befogadni? Melyik mondat hangzott számunkra a legvigasztalóbban? Az előadás lezárásaként közösen reflektáltunk a bennünk fontossá vált gondolatokra, impulzusokra.

A délután során lehetőségünk volt elzarándokolni a tihanyi barátlakásokhoz. Felejthetetlen élmény marad ez az időutazás, belépni a barlangba, ahol hitbéli elődeink éltek és imádkoztak. A meggyújtott gyertyák, a tömjénezés, és az együtt elmondott imádságok ezen a helyen szentéllýé varázsolták a hideg, szúnyogokkal teli kőüreget. Hálás vagyok Istennek, hogy átélhettem ezt az élményt, és mindazért a szellemi örökségért, melyet az egykor itt élõ barátok életpéldájuk által az utókorra hagytak.

Az esti igehirdetésben PINTÉR IMRE pünkösdi lelkipásztor, a *Magyar Pünkösdi Egyház* alelnöke lelkesített bennünket az *1Pt 5,1-11.* igék alapján. Az igehirdető többek között kifejtette, hogy hamar kifáradunk a hamis mintaadásban, amikor külsõ, teljesíthetetlen elvárások nyomása alatt élünk. Amikor valaki más akarok lenni, mint akinek Isten megalkotott engem. Az ige abban erősített meg bennünket az este folyamán, hogy ne engedjünk ezeknek a hangoknak, ne vegyünk magunkra hamis terheket. Merjünk önmagunk lenni, és annak az elhívásnak megfelelően élni, amit Isten belénk helyezett. Nem baj, ha az emberek meglátják a gyengeségeinket, hiányosságainkat, maradjunk Isten harcmezején erõsek, szilárdak, és állhatatosak.

A második nap igetanulmányában *Pálról, mint lelkigondozóról* dr. BARTA ZSOLT, a *Pápai Református Teológiai Akadémia* főiskolai docense beszélt. Az *Apostolok Cselekedetei* alapján vizsgálva, Pál apostol pásztori szolgálatának a hangsúlya az adott kornak a vallási, társadalmi és történelmi kontextusában (üldöztetés és tévtanítások) a bátorításon, megerősítésen, buzdításon, és tanításon volt. Számára fontos volt, hogy ez ne csupán egy egyszeri eset legyen az általa alapított gyülekezetekben, hanem a pásztori jelenlét folytonossága, állandósága, és húsége jusson érvényre. Az apostol értelmezésében ez a szolgálat a krisztusi minta alapján a szenvedések, a különféle nyomorúságok, az állandó megpróbáltatások között végzett, áldozattal járó, irigység és haszonszerzés nélküli szolgálat volt. Pál a saját életpéldájával bátorítja és buzdítja az efezusi véneket az általa elindított pásztori szolgálatnak a folytatására. Az igetanulmánynak ezek voltak azok a gondolati irányvonalai, melyek rávilágítottak Pál pásztori szolgálatának lelkigondozói dimenziójára.

Az előadást követõ fórumbeszélgetésben olyan fontos kérdések vetõdtek fel, mint például: Milyen kapcsolat van a szószéki igehirdetés és a lelkigondozói munka között? Mi a lelkipásztori lelkigondozás? Mi az evangelizáció és a lelkigondozás kapcsolata?

REIMER MÁRTA, baptista pasztorálpszichológus *A személyes lelki higiénia, és a család* című előadásában az Isten jelenlétében történõ öngondoskodás alapvetõ szükségességét hangsúlyozta, melyet gyakran elhanyagolunk a lelkipásztori teendõk sokrétű és végtelen sűrűjében.

Az előadás során megtudhattuk, hogy a személyes lelki higiénia, vagyis az öngondoskodás szellemi oldalának két alapvetõen fontos területe van: egyrészt a szellemi-, lelki-életi higiénia, mely az ima, biblia-olvasás, igetanulmányozás, böjt, dicsõítés, és bûnbánat rendszeres gyakorlása által realizálódik az életünkben, másrészt pedig a lelki, pszichés higiénia, mely az elhangzott előadás központi témáját képezte. Kiemelten hangsúlyossá vált mindkét terület kiegyensúlyozott, preventív jellegű gondozása.

Együtt vizsgáltuk meg azt a kérdést, hogy milyen kihatása van az öngondoskodás hiányának az egyéni, és a családi életre nézve: az adok-kapok egyensúly felborul, egyensúlyvesztés jön létre (*Gal 5,14*), és lemerül a személyes akkumulátorunk. Ez akkor következik be, amikor azt érezzük, hogy már nincs energiám, erőm valamit megtenni. Amikor már nem esik jól tenni, amit tennem kell, pedig eddig örömmel és lelkesen végeztem. Ezek arra utaló figyelmeztető, érzelmi jelzések az életünkben, hogy nem gondoskodtunk eléggé magunkról, és konkrét változtatásokra sarkallnak bennünket az életvitelünket, és megszokásainkat illetően. A saját, egyéni erőforrásaink megtalálását segítő, az Isten színe előtt

történő pszichés öngondoskodás, feltankolás gazdag lehetőségei közül közösen gyűjtöttünk össze néhányat: kirándulás a természetben, sporttevékenység, hobbi, egyéni szupervízió és lelkigondozás, barátok, olvasás, zenehallgatás, csend, szemlélődés, család, intimitás, megelégedést adó munkavégzés, önismeret.

Az előadást követő fórumbeszélgetés lehetőséget adott arra, hogy megfogalmazzuk gondolatainkat, kérdéseinket az adott témával kapcsolatban. Foglalkoztunk azzal a mindannyiunk számára jól ismert tapasztalattal, hogy a lelkésznek nehéz nemet mondani, határokat szabni, és vizsgáltuk, hogy vajon mi minden állhat ennek a segítő attitűdnek a hátterében.

A szerdai nap lezárásaként DANI ESZTERnek a Szentlélek erejével átítatott igehirdetését hallgathattuk meg, aki az *Apostolok Cselekedeteinek a 19. fejezetében* olvasható történekekről beszélt. Pál visszatért Efezusba, és találkozott néhány tanítvánnyal, akikről tudjuk, hogy még nem kapták meg a Szentlelket, nem is hallottak róla. Ők csak a János keresztségét ismerték. Pál itt egy fontos megállapítást tesz, mely szerint ezért hiányzik, és ezért nincs jelen közöttük Isten országának a természetfeletti ereje. Éppen ezért az igehirdetés fajsúlyos alapkérdései a következők voltak: Mennyit akarunk a Szentlélekből? Mennyit akarunk Isten országából, Isten világából, az ő természetfölötti erejéből?

Eszter megfogalmazta, hogy amennyiben szeretnénk, hogy a személyes és gyülekezeti életünk ne pusztán hagyomány- és kiüresedő szabálykövetés legyen, ne csak fásult erőlködés jellemezzen bennünket, ha szeretnénk a fiatalokat bevonni és megtartani Isten közelségében, akkor az efezusi tanítványokhoz hasonlóan nekünk is a Szentlélekre van szükségünk. Szükségünk van arra a többletre, mely kizárólag a Lélek által, és a Lélek erőterében realizálódik, ajándékainak valóságos, mindennapos használatára. Elcsendesedve forgattuk szívünkben azt a kérdést, hogy át tudjuk-e engedni a saját kontrollunkat az életünk, és a szolgálatunk fölött a Lélek vezetésének, hogy az isteni terv maradéktalanul kibontakozhasson benne.

Az igehirdetés végén kettesével egymás felé fordultunk felidézve egy-egy olyan élményt, amikor valóságosan átéltük a Szentlélek munkáját eddigi életünk során, majd imádkoztunk egymásért, a Lélek még teljesebb működéséért az életünkben. Pünkösdhöz hasonló pillanatokat éltünk át, kézzelfogható volt az egész nagytermet betöltő Isten jelenléte, és ereje. Bizton állíthatom, hogy több volt közöttünk és bennünk János keresztségénél.

Végül a nap lezáró eseményeként egy szívvel és egy lélekkel szurkoltunk a magyar válogatottnak szerda esti gigantikus csatájában. Nagy élmény volt együtt lenni ilyen formában is, ízletes, ropogós cse-resznyét eszegetni, és hinni abban, hogy a csoda, a szinte lehetetlen megtörténik. Majdnem sikerült. De a történetnek itt még nincs vége, folytatódik...

A következő nap igetanulmányában dr. BÁCSKAI KÁROLY, az *Evangelikus Hittudományi Egyetem* teológiai tanára élményszerűen mutatta be *Jézust, mint lelkigondozót* a Nikodémussal (*Jn 3,1-21*), és a samáriai asszonnyal (*Jn 4,4-42*) folytatott beszélgetések alapján. Az előadás egyik fő alaptétele az volt, hogy a jézusi minta nyomán a keresztény lelkigondozás a szükséges pszichikai tanácsadáson túlmenően a transzcendensre való átkapcsolás lehetőségét is biztosítja. Az ilyen fókuszú segítő beszélgetésnek a többlete abban mutatkozik meg a pusztán pszichológiai tanácsadáshoz képest, hogy az egyént az indi-

viduális komfortzónájából kimozdítva felkínálja az újjászületés, és a radikális életváltás lehetőségét is. Ennek a transzcendens célnak a realizálódása a keresztyén lelkigondozás során a lelkigondozott által befogadott jézusi szavak hatásának a következménye. Ezt a végkifejletet ragyogóan láthatjuk megvalósulni Jézusnak a samáriai asszonnyal folytatott beszélgetése során.

Az igetanulmányt követően BÖLCSFÖLDINÉ TÜRK EMESE, református középiskolai vallásstanár, mentálhigiénés szakember előadását hallgathattuk meg *Az ifjúság lelkigondozása* témakörében. Az élvezetes előadás felhívta a figyelmünket arra, hogy tanuljunk hitelesen kapcsolódni, és kapcsolatban maradni a mai (Z generációs) fiatalokkal, tudjunk empatikusan jelen lenni számukra, előítélet-mentesen megérteni, elfogadni őket és az ő világukat. Fontos, hogy fejlesszük érzelmi intelligenciájukat, értelmes aktivitási lehetőségeket tudjunk biztosítani számukra, és vegyük észre, amikor szükségük van támogató beszélgetésekre.

A konferencia utolsó igehirdetésében Isten mindannyiunkat a legmélyebbre vitt Jézus és a samáriai asszony találkozásában bekövetkező transzcendens történések elemzése során. Rádöbbenhettünk arra az igazságra, hogy Jézus közelségében felborul az általunk felállított, jól bevált prioritások rendszere. Amikor Jézussal átéljük az életváltást eredményező, teljes egzisztenciánkat felforgató találkozást, akkor megtapasztaljuk azt, amit a samáriai asszony is, hogy az általunk kitűzött primer, fontosnak hitt célok és irányok radikális fordulatot vesznek az életünkben. Valami sokkal fontosabb történik meg velünk, mint amit mi előre elterveztünk, vagy amire számítottunk. Az ilyen minőségű krisztusi találkozás élményének az átélése kell, hogy a legfontosabb szempont legyen minden egyes gyülekezeti esemény során. Ha ez az élmény nem történik meg, akkor az adott esemény egy újabb kipipált gyülekezeti program marad csupán. Éppen ezért a következő kérdéseket kaptuk útravalóul: mit viszel innen haza, ami itt megtörtént veled, és ami teljesen más, mint amire számítottál, amit vártál, és amiről hazatérve, a samáriai asszonyhoz hasonlóan neked is beszélned kell? Átéltük-e ezen a héten a prioritásaink átrendeződését a jézusi jelenlétben, közelségben? Úgy megyünk-e haza, hogy itt hagyjuk Jézusnál, a találkozás helyénél, a kútnál a korsóinkat, vagy cipeljük tovább magunkkal? Meghallottuk-e azt, amit ő mond céljainkkal, terveinkkel, útirányunkkal, szolgálatunkkal stb. kapcsolatban, mely szavak felülírhatják eddigi elképzeléseinket, megszokásainkat, törekvéseink irányát? Mert ha igen, akkor mindent megkaptunk. Akkor ez a hét megváltoztatta az életünket, és elmondhatjuk, hogy a legfontosabb megtörtént velünk: átértük a Jézussal való találkozás élményét.

A konferenciát egy előkészítő elmélkedés, és az utána következő úrvacsorai istentisztelet zárta le.

Egy kihagyhatatlan észrevétel: nem csak a mennyei, de a fizikai táplálékunk is nagyon finom, ízletes, változatos, és bőséges volt. Hála és köszönet minden konyhai dolgozónak és segítőnek.

Végezetül, hálásak vagyunk Istennek és az *Ökumenikus Lelkészi Munkaközösség*nek ezért a megszervezett lelkigondozói konferenciáért. Az imaközösségek, igetanulmányok, előadások, fakultatív programok, csoportos beszélgetések, az úrvacsorai istentisztelet, a hely, a gyönyörű természeti környezet, mind eszközök voltak Isten kezében, hogy átéljük az általunk kitűzött céljaink és útjaink újragondolására készítő agapé szeretetét. Új erőt, lendületet, újszerű impulzusokat, és inspirációt nyertünk. Hiszem, hogy a Lélek erejében mozdulva, bátran kilépve a vízre új utak, és új kezdeményezések fognak sarjadosni a jövőben ennek a hétnek a nyomán az egyéni, és a gyülekezeti életünkben egyaránt.

Csóka Mónika

Kedves Testvéreink!

Havi hírlevelünkbe, amely számos felekezet gyülekezeteibe, gyülekezeti tagságának körébe jut elektronikus úton, szeretettel várjuk ökumenikus tárgyú híreiket, beszámolóikat!

Egyúttal felhívjuk kedves figyelmüket, hogy a hírlevél e-mailben továbbküldhető, illetve, ha van olyan ismerősük, aki havonta szeretné megkapni a hírlevelet, akkor a MEÖT e-mail címére (oikumene@meot.hu) küldött levélben adják meg az e-mail címet, és a következő hónaptól eljuttatjuk a hírlevelünket!

Testvéri szeretettel:

„Az Úr közel!” hírlevél szerkesztői

A
Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa
meghívja

Államalapítás ünnepének előestéjén
ökumenikus közösségben megrendezésre kerülő
ünnepi istentiszteletre

Igét hirdet:

Balog Zoltán református püspök,
a Zsinat lelkeszi elnöke

„Boldog az a nemzet, amelynek Istene az Úr...”

Zsolt33,12a

Helyszín: A Budai Református Gyülekezet temploma
(1011 Budapest, Szilágyi Dezső tér 3.)

Időpont: 2021. augusztus 19. csütörtök 18⁰⁰

